

15 שנים לפטירתה של תרצה ז"ל

ביום ג' בשבט, יום השנה ה-15 של תרצה גורס ז"ל, התקיימה אזכרה לזכרה, בה הוקראו המילים שנכתבו ע"י אורה אלזבי ליום השנה ה-10.

היו ימי - האביב המוקדמים - אולי כמו היום - השמש מחממת כבר, הרוח הקלילה מרעננת - ויש קצת ריח של לחות באויר.

בימים כמו אלה - תרצה ואני - אהבנו לגנוב לעצמנו שעה קלה - אולי בשעות הצהריים - במקום מנוחה, - אולי בשבת בבוקר - והלכנו - סתם - הלכנו ...

בהיננו מן היופי מסביבנו - מן הים במרחק - ממבט מלמעלה על המשק - וקטפנו מעט מפרחי האביב לביתנו.

כך אני רואה את תרצה, כשהיא הולכת על ידי, בתנועותיה הקלות והצעירות, היא שומעת ומשמיעה, ולפעמים שתינו שותקות. - ברגעים כאלה היינו מאד קרובות אחת לשניה.

זה היה אולי לפני 30 שנה - כשרק היכרתיה, וגם לפני 20 שנה ולפני 15 שנה. גם לפני 12 שנה ואולי עוד לפני 11 שנה. ולפני 10 ? - נפסק הכל.

10 שנה - כל כך הרבה זמן - כל כך מעט זמן - כמו שתרצה הולכת על ידי היא בודאי עד היום עוד הולכת לפעמים על יד כל אחד ואחת שבאו במגע עמה. כל כך הרבה דברים היו שעוד רצינו לספר לה. שנים רבות אחרי שהיא כבר לא היתה איתנו תפסתי את עצמי במחשבה! "את זה אני צריכה לשאול את תרצה, לשאול את עיצתה, לשמוע את דעתה".

תמיד היא היתה מוכנה להקשיב ולענות ביושר האופייני לה. לפעמים בספונטניות מפתיעה ולפעמים אחרי מחשבה רצינית ושקולה.

לא קל היה - בדמה לי - להתקרב אל תרצה, אומנם מי שניסה להתגבר על המרחק שכאילו הפריד בינה ובין אחרים - מצא שהיא באה לקראתו באהדה ובפתיחות.

הוא מצא את הרוך שהסתתר מאחורי שיכבה חיצונית של חריפות מסוימת. ומי שפעם חדר עד לשם - נשאר קשור אל תרצה וידע שאפשר לסמוך עליה בכל מצב.

נשאר עוד הרבה להגיד על תרצה, על מה שהיא סיפרה מילדותה, על הסבל במלחמה - על האהבה למשפחתה - גוקס ושלושת ילדיה - ועוד ועוד.

אזכיר כאן רק עוד צד אחד של אישיותה הרב-גונית, הצד שמראה את קלילותה, עליזותה ושופעת החיים. צד זה בא לביטוי במיוחד בהזדמנויות. במסיבות בקרב החברים או בערב-י-חג.

בגמרה ההליכה המשותפת ... אספנו פרחי-אביב בדרך. נשמור עליהם - רעננים, מלאי יופי וחיים.